

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/30/2015
Identifikačné číslo spisu:	6111202843
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6111202843.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: STOCK Plzeň-Božkov s. r. o., so sídlom Palírenská 641/2, Božkov, Plzeň, Česká republika, IČO: 27 904 636, právne zastúpeného JUDr. Andreou Považanovou, advokátkou, so sídlom Elišky Peškové 15, Smíchov, Praha, Česká republika, proti žalovaným: 1/ LIKÉRKA DRAK, s. r. o., so sídlom Na Kůtku 14, Chvalčov, Česká republika, IČO: 26 304 465, 2/ TOP DRINKS, s. r. o., so sídlom Ul. 1. mája 834/29, Púchov, IČO: 36 346 993, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Zathurecky InPaRtners, s. r. o., so sídlom Kláry Jarunkovej 4, Banská Bystrica, IČO: 36 867 578, o ochrane práv plynúcich z ochranných známk, vedenej na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 16CbPv/3/2011, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 18. decembra 2014, č. k. 41Cob/238/2013-1137, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/ a 2/ o d m i e t a .
- II. Žalobca má voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) čiastočným rozsudkom z 20. mája 2013, č. k. 16CbPv/3/2011-1074, uložil žalovanému 1/ a 2/ povinnosti, špecifikované vo výroku rozhodnutia pod bodom č. 1 až 11.

2. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal uloženia zákazu žalovanému 1/ zdržať sa uvádzania etikiet výrobku Originál Fernet Citrus v objeme 1 liter a v objeme 0,5 litra. Takisto sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnenia v Hospodárskych novinách, v denníku SME, Pravda a Nový Čas na náklady žalovaného 2/. Žalobca sa domáhal tiež poskytnutia informácií o množstve výrobkov Originál Fernet Citrus dodanom na slovenský trh a o cene tohto výrobku na slovenskom trhu v rokoch 2008, 2009 a 2010. Čo sa týka náhrady škody, žalobca sa domáhal určenia, že nárok na náhradu škody voči žalovaným 1/ a 2/ je v plnom rozsahu opodstatnený. Výkonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaní použili vo svojom výrobku Originál Fernet Citrus zameniteľné grafické prevedenie v žltočiernej farbe, totožnom orámovaní so zrezanými rohmi, s použitím rovnakého slovného prvku FERNET s obrysmi písanými tučnými čiernymi písmenami postupne sa zmenšujúcimi zľava doprava, pričom spodná línia písmen má smer nahor a

takisto prvok CITRUS je písaný identickým fontom ako na výrobku žalobcu. Podstatnou časťou posudzovania zameniteľnosti jednotlivých ochranných známok je ich seniorita. Čím neskoršia známka pripomína staršiu známku, tým väčšia je pravdepodobnosť, že súčasné alebo budúce používanie neskoršej ochrannej známky nepoctivo ťaží z rozlišovacej spôsobilosti alebo dobrého mena staršej ochrannej známky. Súd prvej inštancie posudzoval tiež skutočnosť, do akej miery známka žalovaných pripomína staršiu ochrannú známku žalobcu z celkového dojmu, aký môže na spotrebiteľa zanechať. Dospel k záveru, že z konceptu oboch súťažiteľov nemožno vytrhnúť niektoré obdobné či totožné prvky (erb u žalobcu, drak a slovný prvok likérka DRAK u žalovaných a slovný prvok STOCK u žalobcu), ktoré pri celkovom dojme nespôsobujú dostatočnú dištrinktivnú mieru porovnávacích produktov. Kumulácia dominantných prvkov ochranných známok žalobcu v produkte žalovaného 1/ ako bola opísaná vyššie je objektívne spôsobilá vyvolať u bežného priemerného spotrebiteľa mylný dojem, že produkty žalovaného 1/ pochádzajú z výroby žalobcu, alebo sú aspoň s jeho výrobou ekonomicky prepojené. Súd prvej inštancie ako základné kritérium zameniteľnosti bral do úvahy, že priemerný spotrebiteľ pri bežnom nákupe, zvlášť ak sú porovnávané produkty ponúkané na regáloch obchodov vedľa seba, nemá čas príliš starostlivo porovnávať označenia, a preto je rozhodujúci prvý vizuálny dojem. Celkovo sú jednotlivé grafické prvky na etikete výrobku žalovaného 1/ a 2/ rozmiestnené na zhodných miestach ako grafické prvky na ochranných známkach žalobcu, pričom farebnosť etikety a font užitých typov písma je zhodný. Súd mal za to, že aj keď na produktoch žalobcu a žalovaných badať odlišné prvky, tie sú na prvý vizuálny dojem nevýrazné a nepreukazujú, že práve porovnávané produkty nie sú medzi sebou ekonomicky prepojené. Bol toho názoru, že naopak zhodných dominantných prvkov je na etikete žalovaných prevažná väčšina. V zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci L'Oreal-Bellure mal za to, že tam, kde sa tretia osoba snaží prostredníctvom používania označenia podobného známke s dobrým menom priživovať na ochrannej známke, ktorá užíva dobré meno v povedomí spotrebiteľov za účelom dosiahnutia prospechu zo sily a príťažlivosti, dobrého mena a prestíže ochrannej známky bez vlastného vynaloženého úsilia, tam musí byť výhoda plynúca z takéhoto používania považovaná za výhodu získanú neoprávnene.

3. Na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 18. decembra 2014, sp. zn. 41Cob/238/2013, čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

4. Odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nestotožnil s dôvodmi uvádzanými žalovanými 1/ a 2/ v podanom odvolaní ohľadom nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu, aj keď rozhodnutie v danej veci je stručné, súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k správne právnemu záveru, že odlišovacia schopnosť medzi výrobkami žalobcu a výrobkami žalovaného 1/ a 2/ nie je dostatočná a dochádza k zameniteľnosti výrobkov žalobcu s výrobkami žalovaného 1/ a 2/, a to používaním dominantných prvkov ochranných známok žalobcu v produktoch žalovaného 1/. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný 1/ ťaží z rozlišovacej spôsobilosti, alebo dobrého mena staršej ochrannej známky, pričom skutočnosť, do akej miery ochranná známka žalovaných pripomína staršiu ochrannú známku žalobcu z celkového dojmu, aký môže na spotrebiteľa zanechať, je rozlišovacia spôsobilosť. Z konceptu oboch súťažiteľov nemožno opomenúť niektoré obdobné, či totožné prvky, ako je erb u žalobcu, drak a slovný prvok likérka DRAK u žalovaných a slovný prvok STOCK u žalobcu, ktoré pri celkovom dojme nespôsobujú dostatočnú dištrinktivnú mieru porovnávacích produktov tak, ako správne konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí. Na základe uvedeného skutkového a právneho stavu odvolací súd napadnuté rozhodnutie podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

5. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie, ktoré odôvodnili tým, že im postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.). Namietali, že odvolací súd vo svojom rozsudku zopakoval stručné konštatovanie vzťahu zameniteľnosti označenia žalovaných s ochrannými známkami a označením výrobku žalobcu Fernet Stock Citrus bez toho, aby sa čo len okrajovo vysporiadal s argumentáciou uvedenou v odvolaní. V tejto súvislosti poukázali na argumentáciu a dôkazy predložené žalovanými v rámci vyjadrenia zo 4. júla 2011. Súd sa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysporiadal s argumentom žalovaných, týkajúcim sa druhovosti spoločných znakov, ktoré žalobca označil za dištrinktivne (žltobiela farebná kombinácia, totožné orámovanie so

zrezanými rohmi, identický font slovného prvku CITRUS). Odvolací súd, a tiež súd prvej inštancie, označil dominantné originálne znaky označenia žalobcu a žalovaných s výraznou rozlišovacou spôsobilosťou (erb a slovné označenie STOCK žalobcu, románsky oblúk tvoriaci hornú časť etikety a erb Drak žalovaných) za „obdobné či totožné prvky“, bez dostatočnej rozlišovacej spôsobilosti. Uvedené hodnotenie súdu je nepreskúmateľné, keď nie je možné zistiť, akými úvahami k tomuto stanovisku došiel. Súd sa nijako nevysporiadal s otázkou seniority označenia žalovaných vo vzťahu k ochrannej známke žalobcu č. 227 198 (POZ 5661-2009). I keď žalovaní preukázali skutočnosť, že označenie žalovaných bolo na trhu SR štyri roky pred podaním prihlášky POZ 5661-2009, 3. septembra 2009 a takmer päť rokov pred zápisom ochrannej známky č. 227 198, 16. marca 2010, súd si bez akéhokoľvek odôvodnenia osvojil zjavne nelogické tvrdenie žalobcu, že žalovaný 1/ prevzal do svojho označenia dominantné prvky z etikety a ochrannej známky č. 227 198 Fernet Stock Citrus žalobcu. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, priznal žalobcovi aktívnu vecnú legitimáciu domáhať sa uloženia zákazu používania etikiet, ktoré žalovaný 1/ dobrovoľne, na základe rokovania so žalobcom v prvej polovici roku 2011 nahradil novými etiketami, ktoré začal uvádzať na trh v máji 2011. Súd tak zakázal používanie etikiet nepoužívaných viac než dva roky pred vydaním rozsudku na súde prvej inštancie. Odvolací súd sa nijakým spôsobom nezaoberal argumentáciou žalovaných, týkajúcou sa vecnej legitimácie a túto otázku nechal v odôvodnení rozsudku nepovšimnutú. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti priznávajúcej žalobcovi právo zverejniť vo vybraných denníkoch na náklady žalovaného 2/ vo výške 7 000,-- eur ospravedlnenie v znení uvedenom vo výroku rozsudku bez toho, aby sa akýmkoľvek spôsobom vysporiadal s argumentáciou odvolateľov, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi uvedené právo v situácii, keď žalovanému 2/ nebola uložená zodpovedajúca povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi a toto ospravedlnenie zverejniť; právo na zverejnenie ospravedlnenia nemalo byť žalobcovi priznané bez toho, aby súd uložil žalovanému 2/ povinnosť ospravedlniť sa; v rozsudku súdu prvej inštancie nie je nijakým spôsobom upravená forma zverejnenia ospravedlnenia (formát, jednorazové alebo opakované zverejnenie) tak, aby zodpovedala priznaným nákladom na zverejnenie; zákonná úprava priznanú formu zadostučinenia nepozná. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti, ktorou uložil obidvom žalovaným, aby žalobcovi poskytli údaje o množstve výrobkov Original Fernet Citrus dodaných a území Slovenskej republiky v rokoch 2008 až 2010 a údaje o ich cene na slovenskom trhu. Odvolací súd sa ani okrajovo nevysporiadal s argumentáciou odvolateľov, že žalobca nijako neodôvodnil, aký má právny záujem na poskytnutí údajov obchodného charakteru v zmysle § 11 zákona č. 506/2009 Z. z. po ukončení konania v situácii, keď odôvodnenie právneho záujmu je nevyhnutné pre posúdenie, či existuje alebo neexistuje dôvod obmedzenia uplatneného práva na informácie v zmysle § 11 ods. 4 zák. č. 506/2009 Z. z., keďže ide o citlivé informácie charakteru obchodného tajomstva; ani jeden zo žalovaných nepatrí do okruhu povinných osôb definovaných vyčerpávajúcim spôsobom v ustanovení § 11 ods. 3 písm. a/ až d/ zákona č. 506/2009 Z. z.; zo žalobného návrhu nie je jasné, o akú z cien v obchodnej reťazi sa jedná (maloobchodnú, veľkoobchodnú, exportnú), keďže žalobca to v žalobe neuviedol a súd sa tým v rozsudku nezaoberal. Na základe uvedeného navrhli, aby dovolací súd po preskúmaní veci zrušil rozsudok odvolacieho súdu, prípadne aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovaných odmietnuť. V súvislosti s námietkou dovolateľov, že súdy sa nedostatočným spôsobom vysporiadali s jeho argumentáciou uviedol, že existuje ustálená súdna prax Najvyššieho súdu SR, ako aj Ústavného súdu SR, ktorá potvrdzuje, že súdy sa v rámci svojej rozhodovacej činnosti nemusia zaoberať zvlášť každým jednotlivým argumentom, ktorý niektorý z účastníkov môže považovať za zásadný. Mal za to, že súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, z ktorých vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil, pokiaľ ide o jednotlivé prvky, ktoré porovnávané etikety odlišujú. Súd prvej inštancie uviedol, že z konceptu oboch súťažiteľov nemožno vytrhnúť niektoré obdobné či totožné prvky (erb u žalobcu, drak a slovný prvok líkérka DRAK u žalovaných a slovný prvok STOCK u žalobcu), ktoré pri celkovom dojme nespôsobia dostatočnú dištinktivnú mieru porovnávacích produktov, t. j. aj keď na produktoch žalobcu a žalovaného badať odlišné prvky, tie sú na prvý vizuálny dojem nevýrazné a nepreukazujú, že práve porovnávané produkty nie sú medzi sebou ekonomicky prepojené. Dodal pritom, že zhodných dominantných prvkov je na etikete žalovaných prevažná väčšina. Súd prvej inštancie pri tomto hodnotení posudzoval celkový dojem,

pričom vychádzal z európskej judikatúry, najmä Súdneho dvora EÚ, t. j. týmto uviedol, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Preto aj z tohto hľadiska považoval žalobca odôvodnenie rozsudku za dostatočné a primerané. Nestotožnil sa tiež s námietkami žalovaného 2/, týkajúcimi sa nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu domáhať sa uloženia povinnosti zdržať sa používania napadnutej etikety, pretože žalovaní ju dobrovoľne zmenili a dva roky ju už nepoužívajú. K námietke dovolateľov, že súd priznal žalobcovi právo uverejniť ospravedlnenie uviedol, že súd prvej inštancie svojím rozhodnutím určil rozsah a formu uverejnenia rozsudku, ktorým je ospravedlnenie v rozsahu textu uvedeného v rozsudku. Spôsob uverejnenia je označený tým, že žalobca ho môže na náklady žalovaného 2/ nechať uverejniť v Hospodárskych novinách, denníku SME, Pravda a Nový čas a suma nákladov je tiež dostatočne špecifikovaná. Žalobca požadoval uverejnenie tohto ospravedlnenia ako istú formu primeraného zadostučinenia, ktorú priznáva tak zákon o ochranných známkach, ako aj Obchodný zákonník. Rozhodnutie súdov v tomto smere považoval za opodstatnené. Mal za to, že súd správne rozhodol aj vtedy, ak priznal žalobcovi právo na informácie od žalovaných, nakoľko obaja žalovaní spadajú do okruhu povinných osôb definovaných v ust. § 11 ods. 3 písm. c/ zákona č. 506/2009 Z. z., t. j. povinnosť poskytnúť informácie má osoba, ktorá má v držbe tovary porušujúce alebo ohrozujúce práva podľa tohto zákona. Je zrejmé, že výrobca a jeho distribútor sú osobami, ktoré majú v držbe tovary porušujúce alebo ohrozujúce práva vyplývajúce z ochranných známk oprávnenej osoby, t. j. žalobcu. Žalobca v zmysle zákona č. 506/2009 Z. z. nebol, ako sa žalovaní mylne domnievajú, povinný odôvodniť právny záujem. Tento nárok vyplýva priamo z dikcie zákona, t. j. túto povinnosť má osoba, ktorá má v držbe tovary porušujúce alebo ohrozujúce skoršie známkové práva oprávnenej osoby.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.)], po zistení, že dovolanie bolo podané včas, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaných 1/ a 2/ je potrebné odmietnuť.

8. V mene žalovaného 1/ dovolanie podal právny zástupca žalovaného 2/, ktorý žalovaného 1/ zastupoval v konaní pred odvolacím súdom a súdom prvej inštancie, avšak k tomuto úkonu nemal udelené splnomocnenie. Išlo vlastne o jedno podanie - dovolanie žalovaných, pričom splnomocnenie na jeho podanie udelil právnomu zástupcovi len žalovaný 2/. Podľa písomného vyjadrenia právneho zástupcu, žalovaný 1/ mu na podanie dovolania neudelil splnomocnenie a ani mu udeliť nemôže, keďže v súčasnosti nemá štatutárneho zástupcu. Preto dovolanie má súd považovať za podané len zo strany žalovaného 2/.

9. Podľa ust. § 429 ods. 1 C. s. p. dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (s výnimkou uvedenou v § 429 ods. 2 C. s. p., ktorá sa však na daný prípad nevzťahuje). Obdobne bola povinnosť právneho zastúpenia upravená aj v ust. § 241 ods. 1 O. s. p. účinnom v čase podania dovolania. Keďže žalovaný 1/ nie je v dovolacom konaní zastúpený advokátom a advokát, ktorý dovolanie spísal aj v jeho mene, hoci nebol k tomuto úkonu splnomocnený žalovaným 1/, plnomocnenstvo podľa vlastného vyjadrenia dovolaciemu súdu nevie predložiť, dovolací súd podľa § 447 písm. e/ C. s. p. dovolanie v časti týkajúcej sa žalovaného 1/ odmietol.

10. Žalovaný 2/ je v dovolacom konaní riadne zastúpený advokátom. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalovaného 2/ bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O. s. p.

11. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

12. Žalovaný 2/ podal dovolanie voči potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, pričom odvolací súd nevysslovil vo výroku, že by bolo dovolanie prípustné.

13. V zmysle § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O. s. p.

14. Na odôvodnenie svojho záveru o neprípustnosti dovolania žalovaného 2/ podľa ust. § 238 O. s. p. odvolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C. s. p. stručne uvádza, že dovolaním napadnutý rozsudok nevykazuje znaky žiadneho z rozsudkov, proti ktorým je prípustné podať dovolanie podľa § 238 O. s. p. Prípustnosť dovolania žalovaného 2/ preto z uvedeného ustanovenia nemožno vyvodit'.

15. Ak je súdne konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p., možno napadnúť dovolaním aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie podľa § 238 O. s. p. vylúčené. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd skúmal, či je daný dôvod prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 O. s. p. Žalovaný 2/ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/, g/ O. s. p. nenamietal, pričom existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplyva.

16. S prihliadnutím na obsah dovolania sa odvolací súd osobitne zaoberal otázkou, či v konaní nedošlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., že žalovanému 2/ sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Žalovaný výskyt tejto vady aj v dovolaní tvrdil, pričom má spočívať v nedostatočnom odôvodnení súdneho rozhodnutia v otázkach, ktoré sú uvedené v bode 5 tohto odôvodnenia, a že sa z niektorými námietkami žalovaných vysporiadal len okrajovo.

17. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožnilo realizovať jeho procesné práva, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva strany sporu na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva, ktoré jej právny poriadok priznáva.

19. Ustanovenie § 237 ods. 1 O. s. p. pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípade, ak: a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O. s. p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne

záver dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

20. Súdna ochrana sa poskytuje v materiálnom ponímaní, čo tiež znamená, že nie každé procesné pochybenie súdu, alebo jeho nesprávny procesný postup, ktorým dochádza k odopretiu procesného práva účastníkovi konania, je považovaný za súčasť základného práva na súdnu ochranu. Súdna ochrana nie je poskytovaná formálne. Dôležitými hľadiskami sú tie, ktoré vo svetle prípadu dávajú jednoznačnú odpoveď na otázku, či procesný úkon z uplatnenia ktorého bol účastník vylúčený, mal podstatný vplyv na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom nemožno považovať rozhodnutie, ako výsledok rozhodovacej činnosti súdu, ani v ňom vyslovený právny názor, s ktorým sa účastník nestotožňuje.

21. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvej inštancie, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

22. Dovolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 329/04, podľa ktorého súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky, alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu.

23. V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. V tejto súvislosti treba uviesť, že v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu je potrebné pri posudzovaní otázky, či mohlo byť namietaným rozsudkom krajského súdu porušené právo na spravodlivý súdny proces, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie rozsudku krajského súdu, ale aj rozsudku okresného súdu. Tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08).

24. Rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnom konaní nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

25. Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a teda s poukazom na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie (§ 219 ods. 1 O. s. p.) sa stotožnil s jeho závermi tak skutkovými, ako aj právnymi (čo mu umožňovalo ust. § 219 ods. 2 O. s. p., pričom tieto závery nemusel odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia opakovať). Vzhľadom na to, že išlo o potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu, v ktorom odôvodnení sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi potvrdzovaného rozsudku súdu prvej inštancie, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ale aj rozsudku súdu prvej inštancie, keďže z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Rozsudok súdu prvej inštancie taktiež spĺňa základné kritéria v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p., a preto nemožno konštatovať odňatie možnosti žalovaného 2/ konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f) O. s. p.).

26. K nepreskúmateľnosti rozhodnutia judikatúra najvyššieho súdu (viď R 111/1998) zastáva názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., ale ide len o inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), ktorá však nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania. Tento názor je plne opodstatnený aj v prejednávanej veci a nie je dôvod odkloniť sa od tohto názoru. Právna kvalifikácia nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ako dôvodu zakladajúceho len tzv. inú vadu konania pritom vyplýva tiež z rozhodnutí ďalších senátov najvyššieho súdu (porovnaj napríklad sp. zn. 1Cdo/140/2009, 1Cdo/181/2010, 2MCdo/18/2008, 2Cdo/83/2010, 4Cdo/310/2009, 5Cdo/290/2008, 5Cdo/216/2010, 6Cdo/25/2012, 7Cdo/52/2011, 7Cdo/109/2011).

27. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. Dovolací súd má za to, že o takýto výnimočný prípad absencie zásadného vysvetlenia dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu v danej veci nejde.

28. K dovolacím námietkam žalovaného 2/, týkajúcich sa nesprávnych právnych záverov a nesprávneho posúdenia zisteného skutkového stavu dovolací súd uvádza, že nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde, preto sa posúdením správnosti právneho posúdenia veci a správnosti právnych záverov súdov nižšej inštancie dovolací súd nemohol zaoberať.

29. So zreteľom na vyššie uvedené preto dovolací súd dovolanie žalovaného 2/ proti rozsudku odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c/ C. s. p. ako procesne neprípustné odmietol.

30. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd odôvodňuje len stručne (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.), a to plným úspechom žalobcu v dovolacom konaní (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p.).

31. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.